Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 8 To 59/99

Číslo: 16/2000

Právní věta:

Závěrečnou řeč obhájce vypracovanou v písemné formě nelze pokládat za "písemné podání soudu týkající se věci samé" ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 235/1997 Sb. (advokátní tarif), a proto za tento úkon obhájci nenáleží odměna.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 27.05.1999

Spisová značka: 8 To 59/99

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna obhájce

Předpisy: 141/1961 Sb. § 151 odst. 3 177/1996 Sb. § 11 odst. 1 písm. d)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zrušil k stížnosti obhájce JUDr. L. L. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21 . 4. 1999 sp. zn. 8 T 40/96 a znovu stanovil odměnu a náhradu hotových výdajů.

Z odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 1999 sp. zn. 8 T 40/96 byla obhájci obžalovaného JUDr. L. L. stanovena podle § 151 odst. 3 tr. ř. odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 14 775 Kč.

Proti tomuto usnesení podal obhájce JUDr. L. L. včas stížnost. Stížnost neodůvodnil.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadené usnesení a shledal, že stížnost je částečně důvodná. Zároveň však shledal, že jedna z přiznaných položek za úkon právní služby přiznána být neměla. Toto pochybení však nelze pouze z podnětu stížnosti obhájce napravit, protože by se jednalo o rozhodnutí v jeho neprospěch, což ustanovení § 150 odst. 1 tr. ř. nepřipouští.

K jednotlivým položkám v napadeném usnesení zaujal stížnostní soud mimo jiné následující stanovisko:

Pod položkou "písemný závěrečný návrh § 11 odst. 1 písm. d)" přiznal soud prvního stupně odměnu

ve výši 2800 Kč. Tento postup je chybný. Písemný závěrečný návrh nemá charakter písemného podání soudu, jak je uvedeno v § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 235/1997 Sb. (advokátní tarif). Trestní řád žádný takový institut nezná a samotný charakter tohoto podání je naprosto rozdílný od jiných listin podávaných k soudu. Písemný závěrečný návrh není ničím jiným než a) prostředkem k zajištění přesné protokolace závěrečné řeči obhájce, b) prostředkem k usnadnění protokolace, c) pomůckou obhájce. Se založením písemného závěrečného návrhu trestní řád nespojuje žádné procesní následky, nezavazuje soud k rozhodnutí o něm ani k tomu, jak s ním má naložit. Pokud je takový písemný návrh předložen, zakládá se podle ustálené praxe do spisu a stává se součástí protokolu o hlavním líčení.

Další přiznanou položkou je obhajoba při hlavním líčení u krajského soudu. Soud prvního stupně sečetl dobu trvání úkonu dne 19. 2. 1997 a dospěl k závěru, že se jedná pouze o jeden úkon. Ani tento postup není správný. První část úkonu totiž skončila podle soudu prvního stupně v 10.10 hod. a úkon pokračoval až ve 14.00 hod. S ohledem na délku přerušení úkonu, která vysoko převyšuje judikaturou uznávanou hranici 30 minut, a i s ohledem na to, že soud prvního stupně přiznal za tuto dobu náhradu za promeškaný čas, má stížnostní soud zato, že se jedná o dva samostatné úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu.

Stížnostní soud se pak blíže zabýval dalšími částmi napadeného usnesení.